

Arrest

nr. 137 041 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S; HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2013 ondertekent de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw S.M. Een onderzoek naar een mogelijke schijnsamenwoning wordt gestart.

1.2. Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 20 januari 2014 stelt de Procureur des Konings van Turnhout dat er geen aanwijzingen zijn voor een schijnsamenwoning.

1.4. Op 31 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijke geregistreerd partnerschap met mevrouw S.M.

1.5. Op 25 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2014 werd ingediend door:

Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: (...) Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo RR: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Whats app berichten: deze bewijzen dat betrokkene sedert 31.10.2012 contact hebben

Facebookberichten: deze gesprekken bewijzen dat betrokkenen sinds 18.01.2012 contact hebben, Overzicht betaalrekening ING: dit overzicht toont aan dat de nederlandse onderdaan op 05.11.2013, 27.11.2013 en op 27.12.2013 geld heeft ontvangen voor betrokkene

Uittreksel persoonsgegevens van NS Nederland

Online registratie om een Gsm abonnement Lycamobile te bekomen op naam van de Nederlandse + gespreksgeschiedenis: uit deze documenten blijkt dat betrokkenen sinds augustus 2013 regelmatig contact hebben

Uit het geheel van deze documenten kan besloten worden dat betrokkenen sinds 18.01.2012 elkaar kennen (de vroegste contacten vonden plaats via Facebook) en sindsdien contact hebben onderhouden. In hoeverre het hier echter gaat om contacten in het kader van een liefdesrelatie is niet helemaal duidelijk. Er kan evenmin aan de hand van deze documenten worden vastgesteld dat zij elkaar gedurende deze twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden hebben ontmoet gedurende ten minste 45 dagen. Voor zover het uittreksel van de persoonsgegevens van NS Nederland en de online registratie om een GSM-abonnement te bekomen zouden moeten bewijzen dat betrokkenen reeds samenwonend waren in Nederland, kunnen deze bewijzen niet als toereikend worden aanvaard. Beide documenten betreffen immers on-line aanvraagformulieren die ze zelf hebben ingevuld. Voor zover betrokkenen daadwerkelijk samenwonend waren is het perfect mogelijk een uittreksels van de gemeentelijke basisadministratie uit Nederland (vergelijkbaar met het Belgische rijksregister) voor te leggen. Een dergelijk document is immers wel objectief verifieerbaar en wordt dus niet louter opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene.

De verklaringen van betrokkenen dan ze reeds ongeveer 8 jaar een relatie hebben, overeenkomstig het onderzoeksverslag dd. 29.11.2013 opgemaakt door de wijkagent naar aanleiding van de woonstcontrole/relatiecontrole, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze verklaringen worden immers nergens in het administratief dossier ondersteund met objectief verifieerbare elementen. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op

basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting van 9 januari 2015 wijzen zowel de verzoekende partij als de verwerende partij er op dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een E-kaart.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40*bis* en 42 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij wijst er op dat de bestreden beslissing zich beroept op artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet en stelt dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Na citering van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, merkt de verzoekende partij op dat de bestreden beslissing melding maakt dat zij bewijzen voorlegt dat zij en haar partner sinds 18 januari 2012 contact hebben. Zij meent dan ook dat zij aantoont dat zij en haar levenspartner elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, die dateert van 31 januari 2014, kennen. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing stelt dat het niet helemaal duidelijk is in hoeverre het gaat om contacten in het kader van een liefdesrelatie. De bestreden beslissing voegt hiermee, volgens de verzoekende partij, een voorwaarde toe die niet in de wet staat daar niet dient aangetoond te worden dat betrokkenen een liefdesrelatie hebben, dat zij en haar partner dienden aan te tonen dat zij elkaar sedert tenminste twee jaar kennen en regelmatig met elkaar contact onderhielden, dat dit krachtens de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk het geval is. De verzoekende partij meent dat artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet geschonden is door een voorwaarde toe te voegen die niet in de wet staat. Voorts is het naar de mening van de verzoekende partij kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat zij en haar partner niet aantonen dat zij elkaar gedurende deze twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden hebben ontmoet gedurende tenminste 45 dagen, daar de inhoud van de whats app- en facebookberichten aangeven dat betrokkenen elkaar regelmatig hebben ontmoet, dat alleen al de inhoud van deze berichten aantoont dat zij en haar partner elkaar regelmatig ontmoetten. De verzoekende partij wijst er op dat er bovendien op 29 november 2013 een verslag werd opgesteld door de wijkagent dat bevestigt dat betrokkenen wel degelijk samenwonen, dat de aanvraag dateert van 31 januari 2014, dus meer dan 45 dagen na de vaststelling dat betrokkenen samenwonen, daar samenwonen *a fortiori* inhoudt dat men elkaar ontmoet, dat aldus ook voldaan is aan de voorwaarde dat men elkaar gedurende deze twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden moet hebben ontmoet gedurende ten minste 45 dagen, dat het standpunt van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens driemaal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

3.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op grond van de haar gekende gegevens en aangereikte bewijzen ter staving van de verblijfsaanvraag van 31 januari 2014 op kennelijke redelijke wijze kon besluiten dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Waar de verzoekende partij meent dat zij bewijzen heeft voorgelegd dat zij en haar partner sinds 18 januari 2012 contact hebben en dan ook meent dat zij aantoonde dat zij en haar levenspartner elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, die dateert van 31 januari 2014, kennen, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij zou oordelen dat niet blijkt dat de verzoekende partij en haar partner elkaar reeds twee jaar zouden kennen, doch wel dat de verwerende partij stelt dat het niet helemaal duidelijk is in hoeverre het gaat om contacten in het kader van een liefdesrelatie. De verzoekende partij meent echter dat de verwerende partij door de eis van een 'liefdesrelatie' een voorwaarde toevoegt aan de wet daar niet dient aangetoond te worden dat betrokkenen een liefdesrelatie hebben. De Raad wijst er op dat uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet wel degelijk blijkt dat het elkaar kennen sedert ten minste twee jaar kadert in het bewijzen van een duurzame en stabiele partnerrelatie. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het elkaar sedert minstens twee jaar kennen, zonder dat er sprake zou zijn van een liefdesrelatie, volstaat om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet waarbij bepaald wordt welke familieleden van de burger van de Unie in aanmerking komen voor een gezinshereniging.

Voorts is het naar de mening van de verzoekende partij kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat zij en haar partner niet aantonen dat zij elkaar gedurende deze twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden hebben ontmoet gedurende tenminste 45 dagen, daar de inhoud van de whats app- en facebookberichten aangeven dat betrokkenen elkaar regelmatig hebben ontmoet, dat alleen al de inhoud van deze berichten aantoonde dat zij en haar partner elkaar regelmatig ontmoetten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat aan de hand van de voorliggende documenten niet kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij en haar partner elkaar gedurende twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden hebben ontmoet gedurende ten minste 45 dagen, doch laat na het motief betreffende het elkaar gedurende 45 dagen ontmoeten, te weerleggen. Immers wijst zij er enkel op dat uit de inhoud van de voorgelegde berichten blijkt dat zij elkaar regelmatig ontmoet hebben, doch geenszins dat deze ontmoetingen ten minste 45 dagen hebben geduurd.

Waar de verzoekende partij er, betreffende de 45 dagen, op wijst dat er op 29 november 2013 een verslag werd opgesteld door de wijkagent dat bevestigt dat betrokkenen wel degelijk samenwonen, dat de aanvraag dateert van 31 januari 2014, dus meer dan 45 dagen na de vaststelling dat betrokkenen samenwonen en dat dit *a fortiori* inhoudt dat men elkaar ontmoet, dat aldus ook voldaan is aan de

voorwaarde dat men elkaar gedurende deze twee jaar ook minstens bij drie gelegenheden moet hebben ontmoet gedurende ten minste 45 dagen, wijst de Raad er evenwel op dat de wetgever heeft voorzien dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie kan worden geleverd op drie verschillende manieren. Indien er geen gemeenschappelijk kind is, dient te worden aangetoond dat de partners op het ogenblik van de aanvraag reeds gedurende één jaar samenwoonden hetzij dat zij elkaar reeds ten minste twee jaar kenden en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Het betoog van de verzoekende partij komt er in wezen op neer als zou een samenwoonst gedurende meer dan 45 dagen een voldoende bewijs vormen dat er sprake is van regelmatige contacten en van voldoende ontmoetingen in voormelde bedoelde zin doch gaat er op deze wijze aan voorbij dat de wetgever duidelijk van elkaar te onderscheiden criteria heeft voorzien. Zo heeft de wetgever niet voorzien dat een samenwoonst van 45 dagen het bewijs of een door het bestuur te weerleggen vermoeden inhoudt van voldoende regelmatige contacten met minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen. Het gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag reeds meer dan 45 wettelijk samenwoonde met haar partner en dat de samenwoonst op een bepaalde dag blijkt uit het verslag van de wijkagent, houdt op zich nog geen bewijs in van de vereiste regelmatige contacten en de vereiste ontmoetingen. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij zich er niet toe kon beperken te stellen dat enerzijds niet blijkt dat de partners reeds één jaar samenwoonden op het ogenblik van de aanvraag en anderzijds de voorgelegde documenten niet volstaan als voldoende bewijs dat de partners elkaar ten tijde van de aanvraag reeds driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen 45 dagen of meer betreffen.

De verzoekende partij maakt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij zich lijkt te beroepen op een schending van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voornoemd artikel betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht. De verzoekende partij, die nooit enig verblijfsrecht heeft bekomen en in onderhavig beroep de nietigverklaring vraagt van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing voornoemd artikel zou schenden. Een schending de van voornoemde bepaling wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk op welke wijze de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 42 van de vreemdelingenwet zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER